

CLINICA GILLETTE

(văzută de cei care au trecut pe acolo)

„O clinică vindecă pacienții. O comunitate a îngrijirii îi susține pe oameni.”

I. Clinica

Îmi amintesc cum povestea mama că, în anii '60, când era pe punctul să mă nască, clinicile erau puține, iar spitalul era pentru bolnavi; așa că a ales cel mai bun loc pe care l-a putut găsi ca s-o facă: propria casă, în propriul pat.

Imediat ce m-am născut, era acolo o femeie, cea căreia i se spunea moașa, și i-a spus mamei că ieșisem bine — și că, dacă mama nu mă voia, mă lua ea acasă.

Mama a fulgerat-o cu privirea. Dar poate moașa nu știa că eu n-aveam să aparțin niciodată unei singure femei, ci tuturor femeilor pe care aveam să le întâlnesc; iar douăzeci de ani mai târziu m-am dus la ea acasă. Sunt un om de cuvânt. Nu puteam s-o dezamăgesc.

Acest început nu este ironie literară și nici o glumă. Înseamnă un singur lucru: clinica, ca loc, este nouă. Nu ne vine de la egipteni, nici de la asirieni sau de la babilonieni. Este doar produsul unui sistem sanitar care a făcut din patologie un comerț și din medicamentele sale o marcă.

N-a încercat niciodată să înlocuiască spitalele, care rămân o instituție; și totuși l-a făcut mereu pe pacient să creadă că, plătind, poate avea mai mult — ce e mai bun.

Unele locuri îndeplinesc o funcție. Altele devin o posibilitate.

Era ziua în care se inaugura clinica în orașul meu: prima de felul ei care putea oferi o listă completă, în stare să acopere toată medicina, măcar pe cea de bază — medicina oamenilor obișnuiți, ca să zic așa.

Au fost numiți trei medici-șefi, cei care urmau să construiască structura medicală. După ce au ținut interviurile pentru angajarea medicilor, s-au închis într-o cameră ca să-și spună părerile despre cum să facă selecția.

Ce urmează nu-l relatez ca adevăr, ci ca noir — mi l-a povestit un grup de prieteni medici tocmai ieșiți la pensie din sistemul sanitar italian, care obișnuiau să ni-l spună nouă, celor din vânzări, ca să ne facă să râdem și să ne arate că și ei aveau poveștile lor.

O poveste pe care eu personal o consider o poveste de curte, una dintre acele glume amare cu care medicii înșiși vorbeau despre alți medici — o rasă ciudată și aparte, căreia nu i-aș mai încredința nici măcar îngrijirea pisicii mele.

O consemnez nu ca pe o sentință, ci ca pe un portret al neîncrederii pe care oamenii obișnuiți o adunaseră deja față de o medicină pe care n-o mai simțeau a lor.

Se povestea așa. Cel mai în vârstă dintre cei trei — un om care lucrase și sub vechiul regim — a spus că le va explica cum să-i aleagă pe noii medici, după ceea ce el numea principiul numărului trei.

Dacă găsești un medic care pricepe foarte mult, trimite-l la medicina de familie: acolo, cu experiența, va răspunde singur la cele mai multe întrebări.

Dacă găsești medicii de mijloc, capabili, dar nu străluciți, pune-i în sălile de operație: așa, când deschid, văd ce găsesc și învață să pună lucrurile la loc.

Iar celor care pricep puțin sau care vin recomandați de partide și de listele de repartizare, dă-le sarcinile în care — așa mergea gluma crudă — natura e lăsată să facă aproape toată treaba în locul lor.

Aceea era versiunea de curte, desigur. Și ca orice poveste de curte, spune mai puțin despre medici decât despre cei care o povesteau: despre cât de puțină încredere le mai rămăsese.

Și așa s-a născut clinica. Adevărata ei experiență au făcut-o pacienții; și despre ea vorbeau doar cei vii — cei care avuseseră noroc, nu cei atinși de nenorocire. Iar

când totul s-a întors spre rău, clinica din Nord — a oricărei națiuni — reprezenta partea mai bună: pentru că Nordul a evocat mereu bogăție și industrie, iar acolo, să plătești pentru îngrijire îți dă impresia că e mai bine.

Apoi au fost închise ospiciile criminale și s-au născut clinicile psihiatrice — mai târziu reconvertite spre afecțiunile neurologice. Nu mai erau tratați doar nebunii cu acte, ci și alte patologii.

II. Epilog

O clinică este o clădire. O comunitate a îngrijirii este ceva mai mult.

III. Pagina autorului

Această lucrare nu a fost comandată.

Nu a fost vândută.

Nu a fost făcută în scopuri comerciale.

A fost scrisă pentru a da mărturie despre valoarea recuperării, a demnității umane și a relației dintre oameni.

Singura taxă cerută este un dolar simbolic — nu ca plată pentru lucrare, ci ca mărturie a unui angajament comun față de o cultură a îngrijirii, a speranței și a responsabilității.

Ferdinando